

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 851/2016-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROSPOL 5. TM, s. r. o., Hlavná 142, Tesárske Mlyňany, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Jánským, Štúrova 13, Nitra, pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROSPOL 5. TM, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROSPOL 5. TM, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozhodnutím sp. zn. 18 C 397/2015 z 5. augusta 2015 (ďalej len „rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia“) nariadil sťažovateľke (v spore odporca, pozn.) predbežné opatrenie spočívajúce v zákaze zmluvne prenechať právo užívať a požívať plody tretím osobám a právne disponovať s označenými poľnohospodárskymi pozemkami (ďalej len „predbežné opatrenie“). Navrhovateľovi zároveň uložil, aby vo veci samej podal v 30-dňovej lehote návrh na určenie vlastníckeho práva a náhrady škody.

Proti nariadeniu predbežného opatrenia sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd rozhodnutím sp. zn. 9 Co 955/2015 z 27. novembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia“) rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia potvrdil, pričom vo výroku rozhodnutia tiež uviedol, že nariadené predbežné opatrenie trvá do právoplatného skončenia vo veci samej. Za vec samu označil vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 92/2014.

Sťažovateľka sa následne na okresnom súde domáhala zrušenia nariadeného predbežného opatrenia na základe toho, že navrhovateľ návrh na určenie vlastníckeho práva a náhrady škody v 30-dňovej lehote nepodal. Okresný súd o návrhu sťažovateľky rozhodol napadnutým rozhodnutím (sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016) tak, že návrh sťažovateľky na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia zamietol.

Proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím (sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016) tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu (ktorým ostalo nariadené predbežné opatrenie v platnosti) potvrdil.

Pred ústavným súdom sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti atakuje nasledovné:

1. Z rôznych dôvodov nesprávnosť (vadnosť) rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia a nesprávnosť rozhodnutia o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia.

2. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu a nesprávnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu z dôvodu, že okresný súd a krajský súd v nich rozhodovali o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia, ktoré malo byť vydané na základe nesprávnych rozhodnutí (uvedených v bode 1), a právne sa nevysporiadali so sťažovateľkou tvrdeným zánikom nariadeného predbežného opatrenia.

Podľa názoru sťažovateľky vzhľadom na rôzne chyby v rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia a v rozhodnutí o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia mal okresný súd a krajský súd reflektovať v napadnutých rozhodnutiach nesprávnosť oboch týchto rozhodnutí (o nariadení predbežného opatrenia a o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia) postupom podľa § 218 ods. 1 písm. e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v rozhodnom znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“) alebo po 30. júni 2016 postupom podľa § 336 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd a krajský súd svojimi napadnutými rozhodnutiami konvalidovali nesprávny postup v rozhodnutí o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia, ktorým sa dospelo k takému výsledku, že navrhovateľ bol *de facto* zbavený povinnosti uloženej mu vo výrokovej časti rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia – podať žalobu vo veci samej – a to výrovkou časťou rozhodnutia o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia, ktorá viaže trvanie nariadeného predbežného opatrenia na celkom iné konanie (vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 92/2014). Predmetné konanie nie je podľa názoru sťažovateľky konaním vo veci samej (keďže konanie vo veci samej malo byť novo iniciované navrhovateľom v 30-dňovej lehote ustanovenej v rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia, k čomu nedošlo).

V ďalšom sťažovateľka tvrdí nesplnenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. OSP a zotrváva na tvrdení, že nariadené predbežné opatrenie nepodaním návrhu vo veci samej (na určenie vlastníckeho práva a náhrady škody), tak ako

bolo výrokovo určené v rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia, a následné „prevedenie“ predbežného opatrenia do celkom iného konania (vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 92/2014) je neoprávnené.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016 a napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

Výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka v sťažnosti bližšie neodôvodnila.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je jednak tvrdená nesprávnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, keďže týmito rozhodnutiami malo dôjsť k potvrdeniu predbežného opatrenia založeného na nesprávnom právnom posúdení veci (v rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia a v rozhodnutí o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia) a malo nimi dôjsť aj ku konvalidácii neoprávneného výroku krajského súdu v rozhodnutí o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia, a zároveň tvrdená arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, keďže okresný súd a krajský súd sa v nich mali nevysporiadať so sťažovateľkou tvrdeným zánikom nariadeného predbežného opatrenia, a zároveň tvrdenie, že predbežné opatrenie nemôže byť považované za integrálnu súčasť iného prebiehajúceho konania (pred okresným súdom vedeného pod sp. zn. 10 C 92/2014), pokiaľ jeho vydanie nebolo navrhované v tomto konaní.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016.

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť

nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. US 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Sťažovateľka totiž v prerokúvanom prípade disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podania odvolania, ktorú aj využila. Ochranu jej právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zrušenie predbežného opatrenia.

Ústavný súd tak rozhodol o odmietnutí sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 18 C 397/2015 z 20. apríla 2016 podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Následne sa ústavný súd zaoberal ostatnou časťou sťažnosti smerujúcou proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016.

Ústavný súd, zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru, uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené

závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadaval s rovnakými námietkami, ako sú sťažovateľkou tvrdené pred ústavným súdom.

K predmetu sťažnosti krajský súd uviedol, že „... Navyše medzi účastníkmi sa vedie konanie na pod sp. zn. 10C/92/2014, predmetom ktorého je zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Keďže predmetné konanie súvisí s nariadeným predbežným opatrením, odvolací súd určil, že toto predbežné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia predmetného konania. ...“ a uviedol, že „Odvolací súd uznesením č. k. 9Co/955/2015-62 zo dňa 27.11.2015 teda neodmietol odvolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP s odôvodnením, že predbežné opatrenie zaniklo podľa § 77 ods. 1 písm. a) OSP z dôvodu nepodania návrhu v súdom určenej lehote. Odvolací súd prejednávajúc súčasné odvolanie žalovaného nebude hodnotiť správnosť či nesprávnosť uznesenia odvolacieho súdu č. k 9Co/955/2015-62 zo dňa 27.11.2015 vydaného iným senátom. Na základe toho, že dané rozhodnutie bolo vydané a je právoplatné, odvolací súd v tejto veci musel z tejto skutočnosti vychádzať (§ 159 ods. 1,2, § 167 ods. 2 OSP), a teda prijal záver, že predbežné opatrenie trvá, pričom skúmal, či žalovaný v súčasnosti preukázal splnenie zákonných podmienok, pre ktoré po rozhodnutí odvolacieho súdu uznesením č k 9Co/955/2015-62 zo dňa 27.1.2015 - by malo byť zrušené. V zmysle § 77 ods. 2 OSP predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. V súlade s týmto zákonným ustanovením žalovaný mal preukázať, či dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, medzičasom pominuli.

Žalovaný v priebehu konania o zrušenie predbežného opatrenia neuvádzal žiadne právne významné dôvody, pre ktoré by malo byť predbežné opatrenie zrušené. Svoj návrh opieral o to, že predbežné opatrenie v skutočnosti zaniklo nepodaním žaloby v súdom určenej lehote. Odvolací súd v tejto veci ustálil, že právoplatné uznesenie č. k. 9Co/955/2015-62 zo dňa 27.11.2015, ktorého neúčinnosť žalovaný namietal pre nesúlad s ustanovením § 77 ods. 1 písm. a) OSP v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. e) OSP,

nemožno v súčasnom konaní prehliadnúť. V prípade stotožnenia sa s názorom žalovaného, že predbežné opatrenie zaniklo nepodaním žaloby v stanovenej lehote bez ohľadu na uvedené právoplatné uznesenie č. k. 9Co/955/2015-62 zo dňa 27.11.2015, dôvod na jeho zrušenie by nebol daný práve pre neexistenciu predbežného opatrenia. Preto odvolací súd nepovažoval jeho odvolanie za opodstatnené a vzhľadom na to napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Predbežné opatrenie teda zanikne spôsobom podľa ustanovenia § 77 ods. 1 písm. b).c). resp. podľa príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov s účinnosťou od 01.07.2016.“.

Úvaha krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na uplatnené námietky sťažovateľky celkom stručná a jednoznačná. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí odmietol zaoberať tvrdenými nedostatkami právoplatného rozhodnutia (ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie) a zameral sa na posúdenie predmetu konania pred ním samým, teda na skúmanie existencie takých dôvodov, ktoré by opodstatňovali zrušenie nariadeného predbežného opatrenia. Vzhľadom na skutočnosť, že také dôvody v podaní sťažovateľky, ktorým sa domáhala zrušenia nariadeného predbežného opatrenia, nenašiel, a vzhľadom na to, že nedospel ani k záveru o pochybení vo veci konajúceho prvostupňového súdu, prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie predbežného opatrenia, potvrdil.

Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí zároveň venoval každej z námietok, ktoré sťažovateľka uplatnila pred ústavným súdom. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sťažovateľke vysvetlil, že nemohol pristúpiť k prieskumu právoplatných rozhodnutí (okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia a krajského súdu o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia), že nariadené predbežné opatrenie bolo potrebné považovať za súčasť konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 92/2014, keďže predmetom tohto konania medzi účastníkmi sporu je zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa predbežné opatrenie týka (inak bola táto otázka riešená v rozhodnutí o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia a platí, že

krajský súd nezasahoval do právoplatného rozhodnutia), a tiež, že z týchto dôvodov nariadené predbežné opatrenie trvá a sťažovateľka v podaní, ktorým navrhuje zrušenie predbežného opatrenia, neuvádza iný relevantný zákonný dôvod, na základe ktorého by bolo možné nariadené predbežné opatrenie zrušiť.

Ústavný súd v takto odôvodnenom napadnutom rozhodnutí krajského súdu nezistil náznaky neodôvodnenosti alebo svojvoľnosti rozhodnutia. Úvahu krajského súdu vníma ako logickú a založenú na platnej právnej úprave. Ústavný súd vníma snahu sťažovateľky, ktorou spochybňuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie okresného súdu, skôr ako snahu „prelomíť ľady“ a cez tieto rozhodnutia sa dostať k preskúmaniu právoplatného rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia a rozhodnutia o potvrdení nariadenia predbežného opatrenia, teda vidí problém sťažovateľky viac v rovine hodnotovej ako v rovine formálno-právnej.

V judikatúre už ústavný súd okrem iného ustálil aj svoj hodnotový postoj k otázke zasahovania do predbežných opatrení vydávaných všeobecnými súdmi.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú iné súdy, t. j. všeobecné súdy. Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04). Hoci rozhodnutím o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi. Ak v konaní pred všeobecnými súdmi je možné poskytnúť ochranu tvrdenému porušeniu práva, ústavný súd nemá právomoc svojou rozhodovacou činnosťou zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberá predovšetkým určením miesta

a postavenia rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní pred všeobecným súdom, ak sa ten, na koho sa takéto rozhodnutie vzťahuje, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09, III. ÚS 161/2014). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (III. ÚS 309/2012, III. ÚS 161/2014).

Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je len také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku, resp. Civilnom sporovom poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že o právnom postavení

účastníka občianskeho súdneho konania dotknutého povinnosťou uloženou mu nariadeným predbežným opatrením v konečnom dôsledku rozhodne spravidla všeobecný súd, kde konanie prebieha a nebolo právoplatne ukončené (I. ÚS 349/08).

Keďže vzhľadom na uvedené ústavný súd pristupuje k zásahom do rozhodnutí o predbežných opatreniach celkom výnimočne a pretože v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nezistil extrémny exces v konaní, posúdil ostatnú časť sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 7 Co 402/2016 z 30. júna 2016 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016